

เสียงรถเบรคเอี้ยดดังลั่น ทำให้เด็กหนุ่มอายุประมาณ 16-17 ปีที่กำลังปั่นจักรยานอยู่บนถนนสะดุ้งเฮือก หันขวับไปมองตามเสียงเบรคด้านหลังด้วยความตกใจ

รถคันใหญ่หุ่รุกราคันหนึ่งพุ่งพรวดลงไปด้านข้าง และเกือบจะตกลงไปในสวนผักข้างทาง โชคดีที่รถถูกเนินดินขวางเอาไว้ จึงไม่ตกลงไปทั้งคัน

หญิงวัยกลางคนแต่งกายดีคนหนึ่ง ตะเกียกตะกายออกมาจากประตูฝั่งผู้โดยสารด้านหน้าอย่างยากลำบาก ศีรษะของเธอมีรอยเลือดเล็กน้อยที่เกิดจากการกระทบกับกระจก เธอหันไปมองรอบๆ และร้องตะโกนขอความช่วยเหลืออย่างตื่นตระหนก

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! ใครก็ได้มาช่วยทีค่ะ สามีมองฉันหมดสติอยู่ในรถค่ะ!”

เมื่อหันมาเห็นเด็กหนุ่มที่เพิ่งจักรยานเอาไว้ข้างทาง และวิ่งตรงมาทางนี้ เธอจึงละล้าละลักพูดด้วยความดีใจว่า

“พอหนุ่มๆ จะ ช่วยสามีพี่ด้วย เขาติดอยู่ในรถจะ!”

เด็กหนุ่มค่อยๆ เดินลงไปข้างถนนเพื่อเปิดประตูฝั่งคนขับ โชคดีที่ประตูไม่ได้ล็อกเอาไว้ เขาและหญิงวัยกลางคนจึงช่วยกันเปิดประตูปลดเข็มขัดนิรภัย และดึงชายวัยกลางคนที่มีน้ำหนักตัวมากและรูปร่างสูงใหญ่ออกมาอย่างทุลักทุเล

ทั้งสองออกแรงลากดึง กว่าจะนำเขาออกมาบนถนนได้ เด็กหนุ่มซึ่งหอบด้วยความเหนื่อยหันไปบอกกับหญิงวัยกลางคนว่า

“รอผมอยู่ที่นี้ก่อนนะ ผมจะรีบปั่นจักรยานไปตามคนมาช่วยหมู่บ้านของผมอยู่ข้างหน้าเอง แค่ 400-500 เมตรเท่านั้น!”

จากนั้น เขาก็วิ่งกลับไปคว้าจักรยานที่ทิ้งเอาไว้ พร้อมกับขี่ออกไปอย่างรวดเร็ว หญิงวัยกลางคนซึ่งนั่งหมดแรงอยู่ข้างๆ สามี ได้แต่มองตามด้วยความสิ้นหวัง เธอไม่แน่ใจจริงๆ ว่า เด็กหนุ่มจะไปตามคนมาช่วยจริงตามที่บอก หรือแค่พูดส่งๆ ไปเท่านั้น

เธอพยายามใช้โทรศัพท์มือถือค้นหาเบอร์โรงพยาบาลและสถานitäรวจที่อยู่ใกล้ๆ แต่ก็พบว่าสัญญาณอินเทอร์เน็ตและสัญญาณโทรศัพท์ในบริเวณชนบทนี้ขาดๆ หายๆ ทำให้ไม่สามารถหาค้นหาข้อมูลและติดต่อใครได้

เธอถอนหายใจและร้องไห้ออกมาด้วยความสิ้นหวัง ได้แต่พรี้าเรียกชื่อสามีและปีบนวดแขนขาของเขาไปมา

สีหน้าของสามีเริ่มซีดลงทีละน้อย ไม่ว่าเธอจะพยายามเขย้าตัวและคอยเรียกชื่ออย่างไร ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะรู้สึ้กตัว

ทันใดนั้น เธอก็ได้ยินเสียงรถขับตรงเข้ามา เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง เธอก็เห็นเด็กหนุ่มผมบางคนนั้น โผล่หน้าออกมาจากหน้าต่างรถตะโกนเรียกเธอ พร้อมกับโบกมือไปมา เหยาหลังยืมออกมาทั้งน้ำตา รีบโบกมือตอบด้วยความดีใจ

ระหว่างที่รถกระบะกลางเก่ากลางใหม่ ขับไปตามถนนเส้นเล็กๆ มุ่งตรงไปยังหมู่บ้านข้างหน้า เหยาหลิงซึ่งนั่งอยู่ในกระบะหลังโดยมีสาม นอนหนุนตักอยู่นั้น ก็สังเกตบรรยากาศระหว่างทางไปด้วย

เธอพบว่าถนนเส้นนี้ทอดผ่านนาข้าวกว้างใหญ่ สลับกับแปลง ปลูกผักหลากหลาย เมื่อมองไปจนสุดถนนที่มุ่งตรงไปยังหมู่บ้าน จะ เห็นภูเขาและเนินเขาที่เป็นแนวยาว เขียวครึ้มไปด้วยต้นไม้อยู่ไกลๆ

ทิวทัศน์ที่สวยงามรอบตัว ทั้งทุ่งนาเขียวขจี ท้องฟ้าสีสดใสตัดกับ สีเขียวครึ้มของภูเขา และอากาศใสสะอาด ทำให้เธอรู้สึกสดชื่นขึ้นมา ทันที

รถกระบะค่อยๆ ขับผ่านเข้าไปตามถนนของหมู่บ้านเก่าแก่ ที่มี บ้านเก่าและใหม่สร้างจากหินและไม้เรียงรายกันไป ยิ่งขับลึกเข้าไปตาม ทาง แต่ละบ้านก็เริ่มตั้งอยู่ห่างกันออกไป โดยมีแปลงผักผลไม้ปลูก เอาไว้รอบด้าน

เมื่อผ่านไปยังศูนย์กลางหมู่บ้าน ชาวหมู่บ้านบางส่วนจับกลุ่ม พักผ่อนพูดคุยกันอยู่ บางก็เล่นไพ่บนกระจอกและหมากรุกอยู่ใต้ต้นไม้ ใหญ่ พวกเขาเงยหน้าขึ้นมามองรถที่ขับผ่านไปด้วยความสงสัย

แล้วรถก็ขับไปจนถึงท้ายสุดของหมู่บ้านซึ่งอยู่ใกล้กับตีนเขา แถว นี้มีบ้านปลูกอยู่เพียงไม่กี่หลังเท่านั้น

คนขับจอดรถที่หน้าบ้านชั้นเดียวขนาดใหญ่ ที่สร้างแบบชื่อ เหวอหยวน¹ ล้อมรอบด้วยกำแพงสีขาว หลังคากระเบื้องสีน้ำเงินเข้ม โดยมีด้านหลังของบ้านอยู่ติดกับตีนเขา

¹ ชื่อเหวอหยวน “Siheyuan” คือ บ้านชั้นเดียวแบบจีนโบราณที่ล้อมรอบคอร์ตหรือลาน ตรงกลางไว้ด้วยเรือนทึงสี่ด้าน และมีทางเข้าออกด้านหน้า

เด็กหนุ่มรีบลงจากรถ วิ่งไปเคาะประตูไม้สีแดงบานใหญ่ที่ปิดเอาไว้ พร้อมกับตะโกนเสียงดังว่า

“หมอใหญ่จิงครับ! หมอใหญ่อยู่บ้านมั้ยครับ มีคนไข้ด่วนมาหาครับ!”

เขาเรียกอยู่ 2-3 ครั้ง แต่ก็ยังไม่มีใครออกมาเปิดประตูเหย้าหลังซึ่งนั่งรออยู่ที่กระบะรถเริ่มกระสับกระส่าย เพราะเด็กหนุ่มพาพวกเขาามาหาหมอจิง ไม่ใช่แพทย์แผนตะวันตกอย่างที่เธอคาดหวัง และตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครอยู่บ้านเลยสักคน

ทันใดนั้น ประตูไม้ทาสีแดงสองบานที่ปิดสนิทก็ค่อยๆ เปิดออกด้านหนึ่ง ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าสวยงาม ผิวขาวสะอาด อายุประมาณ 24-25 ปี ใส่เสื้อยืดแขนสั้นสีขาว และกางเกงยีนส์สีน้ำเงิน ก็ก้าวออกมาจากประตู

เขาใช้ดวงตาสีน้ำตาลเข้มกวาดมองทุกคน และหยุดมองคนเจ็บที่นอนอยู่ท้ายกระบะ เขาหันมาพูดกับเด็กหนุ่มที่ตะลึงมองด้วยเสียงเรียบๆ ว่า

“หมอใหญ่จิงไม่อยู่ ออกไปเก็บสมุนไพรบนเขา”

เมื่อได้ยินดังนั้น ทุกคนก็หันเสียทันที เด็กหนุ่มเกาหัวและหันไปถามคนขับที่เป็นพ่อของเขาว่า “พ่อ! ที่นี่จะทำไมยังดีล่ะ”

ก่อนที่ทุกคนจะพูดอะไรออกมา ชายหนุ่มร่างสูงก็หันไปมองเหย้าหลังซึ่งนั่งอยู่ในกระบะรถและพูดกับเธอว่า “พาคนป่วยเข้ามาข้างในบ้านก่อนครับ”

เหย้าหลังถามด้วยความไม่แน่ใจว่า “หมอไม่อยู่ แล้วใครจะรักษาให้ละจะพ่อหนุ่ม”

ชายหนุ่มมองเธอด้วยดวงตาสีน้ำตาลเข้ม และตอบว่า

“ผมจะรักษาเอง”

จากนั้นก็หมุนตัวเดินกลับเข้าไปในบ้าน และเปิดประตูไม้ทั้งสองบานเอาไว้ เพื่อให้พวกเขาตัดสินใจว่าจะเข้ามารักษาหรือไม่

เหย้าหลังกัตรีมฝีปาก ก้มหน้ามองสามีซึ่งนอนหมดสติใบบนหน้าซีดเผือด ก่อนจะตัดสินใจให้สามีรักษากับชายหนุ่ม เพราะแฉวนี่ไม่มีหมอที่ไหนให้ไปหา และกว่าจะไปถึงก็อาจจะสายเกินไปอีกด้วย

พวกเขาจึงช่วยกันยกชายวัยกลางคนลงมา คนขับรถซึ่งเป็นพ่อของเด็กหนุ่มที่ซื้อเสี้ยวหลง เป็นคนแบกชายวัยกลางคนขึ้นหลัง และเดินเข้าไปในบ้านของหมอใหญ่จึง

พวกเขาเดินข้ามธรณีประตูเข้าไปยังบ้านขนาดใหญ่ ที่ตัวบ้านแบ่งออกเป็น 3 ส่วนเรียงติดกันเป็นรูปตัว U ตรงกลางบ้านเป็นลานกว้าง มีบ่อบัวกำลังออกดอกสีขาวและสีชมพูบานสะพรั่ง ด้านหนึ่งของลานบ้านมีชั้นวางกระจาดตากสมุนไพรเอาไว้หลายชั้น และอีกด้านหนึ่งมีกระถางยาวปลูกสมุนไพรและพืชแปลกๆ วางเรียงราย

ประตูห้องหนึ่งทางฝั่งตะวันตกของบ้านเปิดกว้างเอาไว้ พวกเขาจึงพากันเจ็บเดินเข้าไป

ภายในห้องนั้น ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้เนื้อแข็งแบบโบราณ ตรงกลางห้องมีโต๊ะไม้กลมแกะสลักขนาดเล็กตั้งเอาไว้ ด้านหลังสุดของห้องมีเคาน์เตอร์ไม้วางโถยาและกระจาดสมุนไพรเอาไว้

ถัดเข้าไปมีชั้นใส่ยาขนาดใหญ่เต็มผนัง ซึ่งมีลิ้นชักขนาดเล็กใส่สมุนไพรนับร้อยชนิด ด้านบนชั้นมีโถกระเบื้องเซรามิคและโถแก้วใส่ยาต่างๆ วางเรียงรายเป็นระเบียบ

อีกฝั่งของห้องเป็นเตียงสำหรับคนไข้ ด้านข้างมีโต๊ะไม้และตู้วางอุปกรณ์การแพทย์แผนจีน

กลิ่นสมุนไพรจีนที่ลอยอยู่ในอากาศ และความเคร่งขรึมของห้อง ทำให้ทุกคนรู้สึกสงบใจอย่างประหลาด

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่กำลังเตรียมอุปกรณ์รักษา หันมาบอกให้พวกเขาพาคนเจ็บไปนอนบนเตียงที่ปูผ้าอย่างเอาไว

เหยาหลิงอดถามเขาไม่ได้ว่า “ขอโทษนะคะ คุณเป็นหมอด้วยหรือเปล่า”

ชายหนุ่มตอบว่า “ผมเป็นหลานของหมอใหญ่จิง และ...” เขาสบตาทุกคนในห้อง และพูดต่อด้วยเสียงที่มั่นคงว่า

“ผมยังเป็นแพทย์แผนจีน ชื่อ จิงชิงอีครับ!”

จิงชิงอีเริ่มต้นการรักษา ด้วยการใช้หูฟังทางการแพทย์ฟังเสียงหัวใจและการหายใจของคนไข้ จากนั้นเขาจึงจับชีพจร ในระหว่างนั้น เขาก็สอบถามอาการจากเหยาหลิงไปด้วย

เธออธิบายว่า ทั้งคู่ขับรถมาทำธุระบริเวณนี้ ทันใดนั้น สามีซึ่งกำลังขับรถอยู่ก็เกิดอาการตาลาย ปวดหัวอย่างรุนแรง และแขนขาชาเกร็งขึ้นมา ทำให้ไม่สามารถบังคับรถได้ แต่สามีของเธอก็พยายามประคองรถให้จอดข้างทาง จากนั้นเขาก็หมดสติไป

เมื่อได้ฟังที่เธอเล่า จิงชิงอีก็ตรวจเช็คแขนขาและร่างกายของผู้ป่วย เพื่อดูว่าเขาได้รับบาดเจ็บตรงไหนด้วยหรือไม่

เขาซักถามอาการต่อว่า ก่อนหน้านี้นักคนเจ็บมีอาการผิดปกติอะไรบ้าง

เหยาหลังพบทวนความจำ และตอบอย่างระมัดระวังว่า ช่วงหลังมานี้ สามี่ของเธอหรือหยวนซุน ทำงานหนักมาก เพราะธุรกิจอาหารแช่แข็งของเขากำลังมีปัญหา

เขามีความกังวลและเคร่งเครียดแทบจะตลอดเวลา นอนไม่หลับ หงุดหงิดโมโหง่าย มักจะบ่นเวียนศีรษะ ตาลาย บางครั้งหมดแรงและแขนขาบางส่วน

เมื่อพวกเขาไปหาหมอที่โรงพยาบาล หมอก็กวินิจฉัยว่าเป็นอาการที่เกิดจากความเครียด และได้ให้ยาคลายเครียดที่ช่วยให้ผ่อนคลาย และยาบำรุงมา ซึ่งอาการก็ดูเหมือนจะดีขึ้น แต่อาการหมดแรงและแขนขาายังคงเกิดขึ้นเป็นระยะ

สามี่คิดว่าน่าจะเกิดจากการที่เขาใช้คอมพิวเตอร์ทำงานมาก และนั่งท่าเดิมนานๆ จนเกิดออฟฟิศซินโดรม (Office Syndrome)

แต่ทุกคนก็ต้องหยุดพูด เมื่อหยวนซุนซึ่งนอนหมดสติอยู่เกิดอาการกระตุกเกร็งขึ้นมา!

จึงชิงอีลุกขึ้นยืนทันที เขาบอกให้สองพ่อลูกเสียวหลงช่วยกันจับตัวคนไขเอาไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้คนไขตกเตียงและดินในขณะที่เขารักษา

จึงชิงอีใส่ถุงมืออย่างด้วยความรวดเร็ว เขาใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคเช็ดทำความสะอาดบริเวณเส้นลมปราณอินและตุ่มที่ผิวหนัง หยิบเข็มในห่อพลาสติกออกมา

จากนั้น เขาก็ใช้เข็มแรกปักไปที่จุดเน่ยกวาน บริเวณตรงกลางเหนือรอยพับข้อมือด้านใน และหมุนวนเข็มไปมาเป็นเวลาหนึ่งนาที

เพื่อช่วยให้ซี่และเลือดไหลเวียนสะดวก และฝังเข็มต่อไปที่จุดเหรินจง บริเวณร่องจมูกและหมุนวนเข็มเบาๆ

หลังจากผ่านไปสักพัก ทุกคนเห็นว่าหยวนซุนเริ่มมีน้ำตาไหลซึมออกมา ซึ่งเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าทวารสมองที่ปิดอยู่ได้เปิดออกแล้ว

และสุดท้าย จิงซิงอี่ใช้เข็มฝังไปที่จุดซานอินเจียวบริเวณขาด้านในเหนือยอดตาตุ่มขึ้นมา เพื่อช่วยสร้างไขกระดูก และทำให้สมองแข็งแรง

เขาทำซ้ำทุกๆ 5 นาที จนเวลาผ่านไปประมาณ 20 นาที อาการชักเกร็งของหยวนซุนก็ค่อยๆ หายไป ลมหายใจของเขาเริ่มสงบขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ทุกคนที่ยืนดูอยู่ข้างๆ ต่างลุ่นตามอย่างใจหายใจคว่ำ พวกเขาไม่แน่ใจว่า แพทย์จีนจะสามารถรักษาอาการรุนแรงแบบนี้ได้จริงหรือไม่ แต่เมื่อเห็นวิธีการรักษาและความมั่นคงของจิงซิงอี่ พวกเขาก็รู้สึกมั่นใจขึ้นมาอย่างประหลาด

จิงซิงอี่เรียกชื่อหยวนซุนซ้ำๆ และในที่สุด หยวนซุนก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

ถึงแม้ว่าหยวนซุนจะยังดูอ่อนแรง แต่สีหน้าและแววตาเริ่มมีประกายสดใสมากขึ้น เขาหันไปมองรอบๆ และเมื่อเห็นเหยาหลิงที่ยืนเข้มน้ำตาด้วยความดีใจอยู่ข้างเตียง จึงถามด้วยเสียงแหบแห้งว่า “เกิดอะไรขึ้น”

ระหว่างที่เหยาหลิงอธิบายเรื่องราวให้สามีฟัง จิงชิงอี้ค่อยสังเกตสีหน้าและอาการของหยวนซุน

จิงชิงอี้บอกให้เขายกมือข้างขวาขึ้น หยวนซุนพยายามทำตาม แต่พบว่าเขายกแขนขึ้นได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และอาการขาของร่างกายด้านขวายังคงมีอยู่ จิงชิงอี้จึงอธิบายให้ทั้งคู่ฟังว่า

“คนไข้เป็นโรคหลอดเลือดในสมองคั่ง ที่มีสาเหตุมาจากหลายอย่าง ทั้งการใช้ชีวิต อาหารการกิน อายุที่มากขึ้น อารมณ์ต่างๆ และการเคลื่อนที่ของซี่งเสียสมดุลติดขัด ทำให้เลือดไหลเวียนไม่คล่อง จึงทำให้มีอาการแขนขาชาหรือกล้ามเนื้อแขนขาเกร็ง เวียนศีรษะ ตาลาย และสุดท้ายคือหมดสติ ถ้ารักษาไม่ทัน ก็มีโอกาเป็นอัมพาตอัมพฤกษ์ได้เช่นกันครับ”

เมื่อได้ยิน ทั้งสองหน้าซีดเผือดทันที เพราะมันไม่ใช่แค่อาการจากการทำงานหนักและความเครียด ตามที่หมอจากโรงพยาบาลในเมืองบอก

เหยาหลิงรีบถามด้วยความร้อนใจว่า

“แล้วจะรักษาได้มั๊ยคะหมอ”

จิงชิงอี้พยักหน้าและตอบด้วยความมั่นใจว่า

“รักษาได้ครับ แต่ต้องรักษาต่อเนื่องและใช้เวลาพอสมควร ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของคนไข้ด้วย”

เขาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่อว่า “และใครเป็นคนรักษาด้วย”

เหยาหลิงหันไปมองตาหยวนซุน เหมือนขอความเห็นจากเขา หยวนซุนพยักหน้าให้ เหยาหลิงจึงรีบหันมาทางจิงชิงอี และถามด้วยหวังว่า

“คุณหมอมจะช่วยรักษาให้ได้มั๊ยคะ!”

จิงชิงอีลังเลไปสักพัก ก่อนจะตอบว่า “ไม่ใช่ว่าผมจะปฏิเสธนะครับ ถ้าจะรักษากับผม คนไข้ต้องพักอยู่ที่หมู่บ้านนี้ เพราะต้องใช้เวลาในการรักษา ต้องฝังเข็มกระตุ้นและกินยา และอาจจะมีวิธีอื่นๆ ที่ต้องปรับไปตามอาการ

ที่นี่เป็นบ้านของผม ไม่ใช่คลินิก ไม่สะดวกจะรับคนไข้มาดูแล ผมเองก็ยังไม่มีความชำนาญที่นี่ด้วย ถ้าจะรักษา พวกคุณต้องหาที่พักที่หมู่บ้านนี้ให้ได้ก่อน”

สองพ่อลูกเสียวหลงที่ยืนฟังอยู่นาน ก็รีบพูดขึ้นมาทันทีว่า

“ไม่ต้องห่วง! พวกเราจะช่วยหาที่พักให้เองครับ!”

ในระหว่างที่ทั้งคู่จัดการเรื่องที่พักและธุรกิจการงานต่างๆ เย็นวันนั้น จิงชิงอีก็ทำอาหารสมุนไพรให้คนป่วยกิน

เขาทำข้าวต้มเครื่องยาจีน ด้วยการเคี่ยวสมุนไพรเพื่อเอาน้ำที่สกัดได้มาทำข้าวต้ม จากนั้นก็ใส่พุทราจีน เห็ดหูหนู และโสมภูเขาลงไปในน้ำเดือด และใช้ไฟอ่อนค่อยๆ เคี่ยวจนได้ถ้วยยาออกมา เมื่อได้ที่จึงยกลงกรองเอากากออก

เขานำข้าวสารผสมกับข้าวเหนียวเล็กน้อยเติมลงไปในน้ำซूपสมุนไพร ต้มด้วยไฟอ่อนไปเรื่อยๆ เพื่อให้ข้าวต้มมีความข้นน่ากิน จนกลืนข้าวต้มและสมุนไพรหอมฟุ้งไปทั่วบ้าน เมื่อข้าวต้มเปื่อยนุ่มได้ที่จึงตักใส่ถ้วย และยกออกไปให้คนป่วย

เหยาหลิงซึ่งได้กลืนข้าวต้มตั้งแต่แรก ถึงกับกลืนน้ำลายเมื่อเห็นข้าวต้มสมุนไพรสีขาวยื่น ควันกรุ่นน่ากิน เธอขอบคุณจิงชิงอ้อย่างจริงใจ และค่อยๆ ป้อนข้าวให้หยวนซุนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง

จิงชิงอ้อธิบาย ในขณะที่มองหยวนซุนกินข้าวต้มอย่างหิวโหยว่า พุทราจีนแห้ง เห็ดหูหนูดำ จะช่วยลดอาการแข็งตัวของเส้นเลือด ช่วยบำรุงสมองและประสาท ลดการอุดตันของเส้นเลือด และช่วยบำรุงไต เขายังแนะนำสูตรอาหารอื่นๆ

สำหรับวิธีการรักษาด้วยยาสมุนไพรนั้น จิงชิงอ้อจะเสริมบำรุงเลือดและชี ขัปไล่ลม ขจัดความเย็น และชีที่ก่อโรคออกไป ซึ่งเขาจะใช้ยาตำรับปูหยางหวนอู่ทั้งในการรักษาเป็นหลัก

ยาตำรับนี้ประกอบไปด้วย เชิงหวงฉี ที่เป็นตัวยาหลัก มีสรรพคุณบำรุงชี และใช้ตั้งกู่เหว่ย เช่อเสา ซวนซยง หงฮวา ถาวเหริน และตี้หลง เพื่อช่วยสลายเลือดคั่ง ทำให้การไหลเวียนของเลือดสะดวก ช่วยทะลวงเส้นลมปราณ และบรรเทาเลือดคั่งในสมองได้

นอกจากนี้ เขายังจะฝังเข็มกระตุ้นให้ด้วย เพราะร่างกายฝั่งขวาของหยวนซุนยังขยับได้ลำบาก และพูดไม่ชัด ซึ่งเป็นอาการของอัมพาตครึ่งซีก

หลังจากกินอาหารเย็นไปได้สักพัก จิงชิงอ้อจึงนวดแขนและขาของเขา เพื่อกระตุ้นให้เลือดหมุนเวียน

คืนนั้น เขาให้เหยาหลังปักอยู่ที่นี้ เธอนอนบนเตียงผ้าใบเพื่อจะได้อยู่ดูแลหยวนซุนใกล้ๆ เธอติดต่อให้ผู้ช่วยของหยวนซุนเข้ามาที่หมู่บ้าน และนำข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นมาให้ และติดต่อประสานงานกับชาวบ้านในพื้นที่ เพื่อจัดหาที่ปักในระหว่างรักษาตัวให้กับเธอและหยวนซุนด้วย

เหยาหลังได้ที่ปักใกล้ๆ กับบ้านของจิงชิงอี เจ้าของบ้านให้พวกเขาเช่าบ้านทั้งหลังเพื่อความเป็นส่วนตัว ส่วนตนเองย้ายไปปักกับญาติ และยังรับจ้างดูแลทำความสะอาด และทำอาหารให้สามีภรรยาคู่นี้ด้วย

ในเช้าวันต่อมา จิงชิงอีฝังเข็มอีกชุดให้หยวนซุนและให้เขาดื่มน้ำพุทราจีนแห้ง เห็ดหูหนูดำ และขิงต้มนในตอนท้องว่าง

เมื่อพบว่าหยวนซุนอาการคงที่แล้ว ทั้งสามีและภรรยาจึงย้ายออกไปอยู่ที่บ้านเช่าไม่ไกลจากบ้านของจิงชิงอีนัก

ช่วงที่พักรักษาตัว จิงชิงอีแนะนำให้หยวนซุนฟื้นฟูร่างกายทุกวัน ด้วยการออกกำลังกาย เพื่อช่วยปรับสมดุลการไหลเวียนของชีและระบบหลอดเลือด ด้วยการฝึกทำ “เต๋าอิน” ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างการเคลื่อนไหวของร่างกาย และการควบคุมลมหายใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เขาสอนให้ทำท่าล่างหน้า ท่าเสยผม ท่าคลึงใบหู ท่าถูคอที่สามารถทำในขณะที่นั่งหรือยืนก็ได้

ในขณะที่จิงชิงอีกำลังง่วนอยู่กับการรักษาให้หยวนซุนอยู่นั้น สองพ่อลูกเสียวหลง ซึ่งออกมานั่งกินอาหารเข้ากับชาวบ้านที่ลานหินใต้ต้นไม้อ ก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างตื่นเต้นออกรสออกชาติว่า

“แล้วหมอจึงชิงอีกก็เดินออกมาจากประตู หล่อออราเหมือน
เทวดาลอยมาเลย! ตอนแรกพวกเราก็ไม่เชื่อสักเท่าไรว่าเขาจะเป็น
หมอจริงๆ” เสี่ยวหลงเล่าไปก๊ตซาลาเปาไป

“ทำไมละ” ป้าหวังถามด้วยความอยากรู้

“ใครจะไปเชื่อลงละ ทั้งเด็กทั้งหล่อนขนาดนั้น ถ้าบอกว่าเป็น
นักร้องไอดอลในทีวียังน่าเชื่อมากกว่า ไข่ม้อยพ่อ”

เด็กหนุ่มหันไปถามพ่อ ซึ่งก็ยืนยันกลับมาอย่างหนักแน่นเช่นกัน
ทำให้ชาวบ้านที่จับกลุ่มฟังเขยิบเข้ามาใกล้ด้วยความตื่นเต้นมากขึ้น

“แล้วตอนที่คุณหยวนซุนซึกกระตุกอะ พวกเราตกใจทำอะไรกัน
ไม่ถูก แต่หมอจึงกลับใจเย็นมาก! บอกให้พวกเราช่วยกันจับตัวเอาไว้
แล้วก็เอาเข็มปัก ชั๊วะ! ชั๊วะ! ชั๊วะ! ลงไปอย่างมั่นใจทันที!”

เขาเล่าพร้อมกับทำท่าประกอบอย่างตื่นเต้น จนซาลาเปา
บางส่วนกระเด็นออกจากปาก ชาวบ้านที่อยู่ใกล้พากันลอยห่างออกมา

แต่แล้วเสี่ยวหลงก็สำลักซาลาเปาจนไอออกมาหน้าดำหน้าแดง
พ่อของเขาต้องรีบตบหลังให้หยุดไอ ในขณะที่คนอื่นรีบส่งน้ำชาอุ่นๆ ให้
ดื่มกลั้วคอ เมื่อหยุดไอแล้ว เสี่ยวหลงจึงเล่าต่อด้วยเสียงแหบแห้งว่า

“คุณหยวนซุนก็ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมา ตอนแรกพวกเรานึกว่าแก
จะไม่รอดแล้วซะอีก เพราะก่อนหน้านี้ หน้าแกซีดลงไปเรื่อยๆ เรียก
ยังไงก็ไม่ได้ยิน!

แต่หมอจึงก็สุดยออดมาก ปลุกจนแกฟื้นขึ้นมาได้ แถมยังกิน
ข้าวต้มได้จนหมดชามเลยนะ!

เฮ้อออออ...ข้าวต้มที่หมอจึงทำก็หอมฟุ้งน่ากินจริงๆนะ พูดแล้ว
ผมก็ยังอยากจะกินบ้างเลย..”

เสี้ยวหลงรำพึงรำพันถึงข่าวต้มขึ้นมาในตอนท้าย จากนั้นก็ยึด
ซาลาเปาชิ้นสุดท้ายเข้าปากไป

ชาวบ้านต่างหันมาแสดงความคิดเห็นกัน พวกเขาสงสัยว่า
หมอจิงคนนี้เป็นหลานของหมอใหญ่จิงเซียว แต่ทำไมถึงไม่มีใครเคย
เห็นมาก่อน

เจ้าฟู่ ชายชราอายุประมาณ 80 ปี ซึ่งนั่งดื่มชาและฟังอยู่เงียบๆ
ก็เอ่ยขึ้นมามา

“หมอจิงเซียวมาอยู่ที่นี้ได้เกือบ 15 ปีแล้ว แกก็ไปๆมาๆ อยู่บ้าง
ไม่อยู่บ้าง ไม่มีใครเคยเห็นว่าแกมีครอบครัวรีเปล่า แต่แกจะมี
หลานชายมาอยู่ด้วย แต่มักจะอยู่ในบ้าน หรือออกไปพร้อมกับหมอจิง
เซียว”

“แล้วทำไมพวกเราไม่เคยเห็นเลยละ” ป้าหวังถามด้วยความ
สงสัย ปู่เจ้าฟู่จึงตอบว่า

“บ้านของพวกเขาอยู่ท้ายหมู่บ้าน ไกลกว่าบ้านอื่นๆ จะไปไหน
มาไหน ไปทำอะไร เราไม่รู้หรอก แล้วเขาก็ไม่ได้มาส่งสิ่งอะไรกับ
ชาวบ้านแถวนี้ หมอใหญ่เองก็ไม่ได้เปิดคลินิกที่นี่ด้วย”

“ก็จริงนะ ถ้าไม่ป่วยหนักจริงๆ พวกเราก็ก่อนไม่เคยไปหาแกเลย
เพราะไม่รู้ว่าจะอยู่บ้านรีเปล่า” ลุงหม่าเสริมขึ้นมา หลายคนพยักหน้า
เห็นด้วย

“ถ้าหลานแกยอมรักษาให้แบบนี้ แสดงว่าแกจะเปิดคลินิกเอง
หรือเปล่าละ” พ่อของเสี้ยวหลงสงสัย

ทุกคนสายหน้าอย่างไม่รู้คำตอบ และได้แต่ภาวนาให้เป็นจริง เพราะพวกเขาอยากจะอยู่ใกล้กับหมอที่รักษาโรคเก่งๆ จะได้ไม่ต้องเดินทางไปรักษาในเมือง หรือที่หมู่บ้านข้างๆ เหมือนที่ผ่านมา

และหมู่บ้านนี้ ก็เหลือแต่คนแก่และเด็กๆ เป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่คนหนุ่มสาวออกไปทำงานต่างเมืองกันเกือบหมด เมื่อเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจึงต้องช่วยเหลือกันเองไปตามมีตามเกิด

หมู่บ้านเจียวจูแห่งนี้ ตั้งอยู่นอกเมืองหางโจว ด้านหน้าของหมู่บ้านเป็นถนนเส้นเล็กตัดผ่านเข้าไปยังถนนใหญ่เพื่อไปในเมือง ด้านหลังติดกับภูเขา

ชาวบ้านทำสวนผักผลไม้และทำนาบางพื้นที่ ซึ่งส่วนใหญ่จะเก็บเอาไว้กินเอง และขายบางส่วน

คนหนุ่มสาวเกือบทั้งหมดออกไปทำงานในเมือง หลายคนย้ายครอบครัวไปอยู่ในเมืองใหญ่ถาวรเพื่อทำงาน และให้ลูกหลานได้เรียนในโรงเรียนที่ดีกว่า และจะกลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงวันหยุดยาว

ชาวบ้านที่นี่ส่วนใหญ่จึงเป็นผู้สูงอายุกับเด็ก พวกเขาทำการเกษตรเท่าที่จะมีแรง และมีหนุ่มสาวไม่กี่คนที่ยังอาศัยอยู่ที่นี้และยังคงทำการเกษตรต่อไป เช่น เสี่ยวหลง เด็กหนุ่มที่พาคุณามีภรรยาไปรักษากับจิงชิงอี

นอกจากนี้ ถนนที่นี่ยังมีสภาพไม่ดี เป็นหลุมบ่อและเป็นโคลนในช่วงฤดูฝน ทำให้ไม่สามารถเดินทางและส่งพืชผักไปค้าขายในตลาดขนาดใหญ่ได้สะดวก เศรษฐกิจของคนในหมู่บ้านจึงไม่ดีนัก ลูกหลานจึงย้ายไปทำงานในเมืองใหญ่เป็นหลัก ซึ่งก็ไม่แตกต่างจากพื้นที่ชนบทส่วนใหญ่ของประเทศ

เช้าวันหนึ่ง ในระหว่างกลุ่มลุงป้ากำลังจับกลุ่มคุยกันเพื่อฆ่าเวลาอยู่นั้น พวกเขาก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาว หน้าตาสวยงาม บันจักรยานกลางเก๋ากลางใหม่ตรงมายังลานที่พวกเขานั่งอยู่

เสี้ยวหลงที่กำลังกินอาหารเช้าและสนทนากับแก๊งลุงป้า เห็นเขาเป็นคนแรก จึงรีบลุกขึ้นโบกมือเรียกให้เขาแวะมาทางนี้ด้วยความตื่นเต้น

จึงชิงอี๋จี๋จากรยานมาจอดตรงหน้ากลุ่ม เขายิ้มและก้มหัวนิดๆ ให้กับกลุ่มผู้สูงอายุ เมื่อเสี้ยวหลงถามว่า เขามาทำอะไร ชายหนุ่มจึงถามว่า

“เสี้ยวหลง รู้มั๊ยว่าที่หมู่บ้านนี้มีตึกแถวตรงไหนจะขายหรือให้เช่าบ้างมั๊ย ถ้าเป็นแถวตลาดหน้าหมู่บ้านได้ก็จะยิ่งดี”

พวกเขามองหน้ากันและทำท่าคิด ป้าหวังรีบถามขึ้นมาว่า “หมอจะเอาไปทำอะไรจะ ทำคลินิกรักษาคนหรือเปล่า”

จึงชิงอี๋พยักหน้าและตอบรับว่าใช่ พวกเขาจึงหันมามองหน้ากันด้วยความดีใจ และรีบช่วยแนะนำพร้อมอาสาจะพาเขาไปดูด้วย เพราะพวกเขาก็ว่างกันอยู่แล้ว การมีอะไรทำแบบนี้จึงเป็นความบันเทิงของพวกเขาแบบหนึ่ง

จึงชิงอี๋จึงจากรยานและเดินไปพร้อมกับกลุ่มลุงๆป้าๆ เพื่อไปยังหน้าหมู่บ้าน ในขณะที่เสี้ยวหลงขอตัวไปทำสวนต่อ

ที่หน้าหมู่บ้านมีตลาดขายของเฉพาะช่วงเช้าและช่วงบ่าย และมีตึกแถวสร้างเอาไว้สองสามตึก หลายห้องยังว่างอยู่

ในระหว่างที่เดินไปด้วยกันนั้น เขาก็ตอบคำถามไปด้วยอย่างใจเย็น จึงชิงอี๋เล่าเกี่ยวกับตัวเองว่า เขาเป็นหลานของจิงเซียว

ก่อนหน้านี้เคยอาศัยและเรียนอยู่ในเมือง ช่วงปิดเทอมจะออกเดินทางไปหาประสบการณ์ และช่วยรักษาคนป่วยพร้อมกับคุณตาของเขา ทำให้เขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับแพทย์แผนจีนมาตั้งแต่เด็ก

เมื่อคุณตาอายุมากขึ้นก็ย้ายมาอยู่ที่นี่ และเขาก็แวะมาเยี่ยม บางครั้ง เพราะต้องเรียนหนัก จึงมาได้ไม่บ่อย และมาได้ไม่กี่วันก็ต้อง กลับ จึงทำให้ไม่มีโอกาสได้พบกับใคร

ตอนนี้เขาเพิ่งเรียนจบด้านการแพทย์แผนปัจจุบันและแผนจีน พร้อมกัน จากมหาวิทยาลัยแพทย์อันดับหนึ่งในปักกิ่ง แต่เขาสนใจ แพทย์แผนจีนมากกว่า และคิดว่าจะกลับมาเปิดคลินิกที่นี่ เพื่อสืบทอด วิชาจากหมอจึงเซียวดวย

เมื่อถูกถามว่า ทำไมถึงไม่ไปเปิดคลินิกในเมืองใหญ่ ที่สามารถทำ เงินได้มากกว่า จึงชิงอึ้งนิดๆ และตอบว่า “ผมชอบความสงบ”

ถึงแม้ว่าเขาจะมีบุคลิกที่นิ่งกว่าเด็กหนุ่มทั่วไป แต่กลุ่มลูกค้าของ หมูบ้านเจียวจู ก็สัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนในตัวเขา เช่นเดียวกับหมอ ใหญ่จึงเซียว

หลังจากใช้เวลาเดินดู และสอบถามราคาจากเจ้าของตึกอยู่สอง สามคน จึงชิงอึ้งก็มาหยุดอยู่ที่หน้าตึกแถวสองชั้นแห่งหนึ่ง ซึ่งมีห้องว่าง อยู่สองสามห้อง แต่เขาสนใจห้องที่อยู่ชายสุด

เขาคิดว่าตึกนี้เหมาะจะทำคลินิก ห้องที่อยู่ในแถวเดียวกันมีทั้ง ร้านขายของชำและร้านขายชาลาเปาและบะหมี่ มีลูกค้าอยู่ประปราย ที่เป็นคนในหมู่บ้านและคนนอกหมู่บ้าน

เจ้าของห้องที่ชิงชิงอึ้งสนใจ เป็นลูกชายของผู้ใหญ่บ้านหวังคุน ซึ่ง เป็นสามีของป้าหวังที่พาชิงชิงอึ้งมาดูตึกนั่นเอง

ตอนนี้ลูกชายของพวกเขา คือ หวังฮวย เป็นเจ้าหน้าที่รัฐดูแล ด้านสาธารณสุขในระดับตำบล เขาจึงไม่ได้ใช้ประโยชน์จากห้องแถวนี้

จิงซิงอีตัดสินใจจะซื้อห้องนี้ โดยผู้ใหญ่บ้านหวังคุณจะช่วยคุยกับลูกชายให้ หวังคุณเป็นผู้นำชุมชนและเป็นหัวหน้าคณะกรรมการประชาชนระดับหมู่บ้าน เขาเป็นผู้นำที่ดีและอยากจะพัฒนาหมู่บ้านให้เจริญก้าวหน้า

เขารู้ว่าหมู่บ้านนี้ต้องการแพทย์เพื่อช่วยรักษาชาวบ้านที่เริ่มสูงวัย และเขายังต้องการกระตุ้นเศรษฐกิจในหมู่บ้าน ถ้ามีคลินิก ก็หมายความว่าผู้ป่วยจากที่อื่นจะมารักษาที่นี่ และชาวบ้านที่นี่ก็สามารถค้าขายอาหารและสินค้าอื่นๆ ได้มากขึ้นด้วย

เขายังเห็นตัวอย่าง จากการให้บริการที่พักรักษาตัวของคู่สามีภรรยาหยวนซุนและเหยาหลิง พวกเขาเช่าบ้านของชาวบ้านเพื่อรับการรักษาจากจิงซิงอี และยังจ้างชาวบ้านมาช่วยทำความสะอาดและทำอาหารรายวันให้ด้วย ทำให้พวกเขามีรายได้พิเศษเพิ่ม

ด้วยเหตุนี้ หวังฮวยจึงขายตึกแถวให้จิงซิงอีในราคาที่ไม่แพงมากนัก และตึกนี้ยังปิดตายมานาน ถ้าขายได้ เงินของเขาก็จะไม่จม และหวังฮวยยังสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับจิงซิงอีได้อีกด้วย

เมื่อเจรจาเรื่องราคาได้แล้ว จิงซิงอีจึงโทรศัพท์คุยกับจิงเซียว เพื่อแจ้งเรื่องซื้อตึกและคนไข้ที่เขาารักษาในตอนนี จิงเซียวให้คำแนะนำบางส่วน เพราะเขารู้จักความสามารถของหลานชายคนนี้อยู่แล้ว

จากนั้น จิงเซียวก็บอกว่า อีกสองอาทิตย์เขาจะเดินทางกลับมาที่หมู่บ้าน และจะมาช่วยเรื่องการวางระบบคลินิกให้

ในระหว่างนี้ ผู้ใหญ่บ้านหวังคุณยังช่วยแนะนำช่างฝีมือดีมาช่วยตกแต่งคลินิกให้เขาอีกด้วย

เมื่อคู่สามีภรรยา หยวนซุนและเหยาหลิงรู้ว่าจิงชิงอีจะเปิดคลินิก พวกเขาดีใจมาก ตอนนี้เวลาผ่านไปเกือบสองอาทิตย์ หยวนซุนอาการดีขึ้น เขาสามารถลุกขึ้นเดินได้แล้ว ถึงแม้แขนขาจะยังชาอยู่บ้างบางครั้ง แต่เขาก็สามารถกลับไปทำงานได้แล้ว

ในระหว่างที่จิงชิงอีประเมินอาการครั้งสุดท้าย ก่อนจะอนุญาตให้พวกเขาเดินทางกลับบ้านได้นั้น หยวนซุนก็ถามจิงชิงอีว่า

“ผมได้ยินมาว่า หมอจะเปิดคลินิกที่นี่หรือครับ”

จิงชิงอียิ้มและตอบว่า “ใช่ครับ”

หยวนซุนและเหยาหลิงมองตากัน และหยวนซุนจึงพูดต่อว่า

“ผมมีเพื่อนสนิทขายอุปกรณ์การแพทย์ ถ้าคุณหมอสนใจ ผมจะแนะนำให้ รับรองว่าสินค้าคุณภาพดี บริการหลังการขายก็ดี ผมจะให้เขาลดราคาให้คุณหมอเป็นพิเศษนะครับ”

จิงชิงอีสนใจและขอให้หยวนซุนช่วยติดต่อให้ เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลก่อนตัดสินใจ

หลังจากที่ตรวจอาการแล้ว เขาปรับตำรับยาและให้ใบสั่งยา ไปพร้อมกับแนะนำวิธีการกวดจุด ทำบริหาร และอาหารต่างๆ ที่จะช่วยยืดหยุ่นกล้ามเนื้อและเพิ่มการไหลเวียนของชีและกระแสเลือด

จิงชิงอีนัดให้เขามาพบอีกหนึ่งเดือนต่อมา จากนั้นจึงอนุญาตให้พวกเขาเดินทางกลับเชียงใหม่ได้เลย